

Haruki
Murakami

Kronika vtáčika na klůčik II.

Vtáčik jasnovidec

Haruki Murakami
KRONIKA
VTÁČIKA
NA KLÚČIK

VTÁČIK
JASNOVIDEC

Z japonského originálu preložila
DANA HASHIMOTO

slovar

Copyright © Haruki Murakami, 1994, 1995
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava, 2011
Translation © Dana Hashimoto, 2011

ISBN 978-80-556-0274-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Druhý diel

Vtáčik jasnovidec

Júl – október 1984

1

Podľa možnosti čo najkonkrétnejšie, o apetíte v literatúre

V ten deň, keď som nadporučíka Mamiju vyprevádzal k autobusu, sa Kumiko nevrátila večer domov. Čakanie na ňu som si krátil čítaním a počúvaním hudby, keď už však hodinové ručičky minuli aj dvanástu, vzdal som to a ľahol som si do postele. Napokon ma spánok zmohol pri zapálenom svetle, ani sám neviem kedy. Prebudil som sa až ráno pred šiestou. Za oknami bolo už úplne jasno. Spoza tenkej záclony sem doliehal vtáčí spev. Moja žena na vedľajšej posteli nespala. Biela poduška zostala pekne našuchorená, na prvý pohľad bolo jasné, že na nej v noci žiadna hlava nespočinula. Aj manželkino čerstvo vypraté letné pyžamo ležalo nedotknuté na jej nočnom stolíku. To ja som ho vypral a poskladal. Najprv som zhasol lampu a potom som sa v snahe chytiť rytmus času výdatne nadýchol a následne zasa zhlboka vydýchol.

Ešte v pyžame som prezrel celý dom. Najskôr som zašiel do kuchyne, odtiaľ som skontroloval obývačku a potom som nahliadol do Kumikinej izby. Za ňou nasledovali kúpeľňa a záchod, a napokon som ešte pre istotu pootváral aj úložné priestory v stenách. Kumiko doma nebola. Byť teraz pôsobil ešte mĺkvejšie než zvyčajne, alebo mi aspoň tak pripadal. Akoby jeho tichú harmóniu rušilo len moje zbytočné krúženie.

Nemal som čo robiť. Šiel som teda do kuchyne, napustil som do konvice vodu a zapálil pod ňou plyn. Keď voda zovrela, zalial som si kávu, posadil som sa k stolu a popíjal ju. Potom som si v hriankovači opiekol chlieb, vybral z chladničky zemiakový šalát a najedol som sa. Raňajky osamote, to tu už naozaj dávno nebolo. Čo sa pamätám, odkedy sme sa vzali, raňajky sme nevynechali ani jediný raz. Pomerne často sa stávalo, že sme neobedovali a večere sme občas tiež vypustili. Raňajok sme sa však nikdy, za žiadnych okolností nevzdali. Bola to akási naša nepísaná dohoda a dodržiaval sme ju takmer posvätné. Nech sme išli spať hocijako neskoro, ráno sme vstali vždy včas, pripravili si pokiaľ možno poriadne raňajky a zjedli ich v čo najväčšej pohode.

Dnes ráno tu však Kumiko nebola. Mlčky a sám som pil kávu, mlčky a sám som jedol chlieb. Naproti mne len prázdna stolička. Pri pohľade na ňu sa mi vybavila vôňa parfumu, ktorým sa včera Kumiko navoňala. Potom som si skúsil predstaviť muža, ktorý jej ten parfum možno daroval. Odtiaľ bol už len krok k predstave, ako Kumiko leží v posteli s nejakým cudzím chlapom. Ako jeho dlane hladia jej nahé telo. Spomenul som si na jej porcelánovo hladkú šiju, ako sa mi odhalila včera ráno, keď som jej pomáhal zatiahnuť zips na šatách.

Neviem, ako sa to mohlo stať, ale káva odrazu chutila ako mydlo. Po prvom dúšku sa mi v ústach rozliala nepríjemná pachuť. Spočiatku som si myslel, že sa mi to len zdá, ale aj pri druhom hlte chutila rovnako. Vylial som ju zo šálky do výlevky, šálku vymenil za inú a skúsil som ochutnať znova. Mydlo však bolo cítiť aj teraz. Hotová záhada! Odkiaľ sa mohlo dostať do kávy mydlo? Konvicu som predsa poriadne pomýval a ani voda nebola závadná. Toto však určite bola vôňa mydla, alebo možno pleťovej vody. Všetka káva skončila vo výlevke a už-už som chcel postaviť vodu na novú, no zrazu sa mi odnechcelo. Vydržím aj bez nej. Napustil som do šálky vodu z vodovodu a vypil ju namiesto kávy. Tá mi napokon ani veľmi nechýbala.

Počkal som do pol desiatej a zavolať som jej do práce. Dievčaťu, čo sa mi ohlásilo, som povedal, že si prosím k telefónu Kumiko Okadová. Myslím, že pani Okadová ešte nedorazila, oznámilo mi dievča. Nezostávalo mi iné, len sa podať kávať a položiť. Pustil som sa teda do upratovania domu, čo robievam vždy, keď som rozrušený. Roztriedil som staré noviny a časopisy a previazal ich špagátom, dočista som vydrhol výlevku v kuchyni, poutieral poličky pod riadom, vyčistil záchod a upratol kúpeľňu. Čistiacim prostriedkom na sklo som vyleštil zrkadlá a umyl okná, zložil tienidlá z lúčp a vyčistil ich. Vymenil som prestieradlá, vypral ich a zaštlal do postelí čistú.

O jedenástej som opäť zavolať Kumiko do práce. Ohlásilo sa to istú dievčať čo aj predtým a dalo mi rovnakú odpoveď: Pani Okadová do práce ešte nedorazila.

„Nevzala si na dnes voľno?“ skúsil som sa vyzvedieť.

„Neviem, ale včera nič také nehovorila.“ V jej hlase nebola ani štipka nijakého citu. Oznámila mi len holú skutočnosť.

Keď Kumiko o jedenástej ešte nie je v práci, to už je názaj podozrivé. V redakciách vydavateľstiev majú pracovný čas zvyčajne voľnejší, ale tuto to tak nie je. Firma vydáva časopis o zdraví, o zdravej výžive a podobne, takže aj autori, potravinárske závody, farmy, lekári i ostatní spolupracovníci začínajú skoro ráno a podvečer s prácou končia. Tak to bolo aj s Kumiko a s jej kolegami. O deviatej už všetci sedeli v práci a okrem dní pred uzávierkou vždy skončili do šiestej.

Položil som slúchadlo a zašiel som do spálne. Postupne som skontroloval všetky Kumikine šaty, blúzky a sukne, čo mala zavesené v skrini. Keby ma chcela opustiť, bola by si predsa zobrala nejaké šaty. Všetko jej oblečenie si, prirodzene, nepamätám. Veď ja neviem ani, čo všetko mám ja sám, tak ako si môžem do detailov pamäťovať šatstvo niekoho iného? Kumikine šaty som však často nosil do čistiarne, preto som mal aký-taký prehľad aspoň o tom, čo moja žena nosí rada a na čom jej obzvlášť záleží. Takže ak ma pamäť neklamala, všetko jej šatstvo zostalo tu.

Kumiko vlastne ani nemala kedy odniesť si ho. Skúsil som si ešte raz presne spomenúť, ako včera ráno odišla z domu, čo mala oblečené a ktorú kabelku si vzala. Bola to len tá taška na plece, ktorú zvyčajne nosí do práce. Má ju vždy plnú – poznámkový blok, kozmetika, peňaženka, pero, bavlnené a papierové vreckovky a podobne. Do tej tašky by sa jej nijaké šaty nezmestili.

Nazrel som jej do skrine. V zásuvkách mala úhľadne uloženú bižutériu, ponožky, slnečné okuliare, spodnú bielizeň a športové tričká. Naozaj neviem, čo by odtiaľto mohlo chýbať. A možno by sa nejaká spodná bielizeň či pančucháče aj zmestili do kabelky. Lenže tie si nosiť nemusí, tie predsa hocikde ľahko kúpi.

Zašiel som ešte do umyvárne a znova si prezrel zásuvky skrinky na kozmetiku. Z nej asi tiež nič nechýbalo. Boli tam iba všelijaké šminky a bižutéria. Otvoril som fľaštičku parfumu značky Christian Dior a ešte raz som k nej privoňal. Áno, to je tá vôňa. Vôňa bielych kvetov, ako stvorená do letného rána. Opäť sa mi vynorili pred očami jej ušné lalôčky a šija.

Vrátil som sa do obývačky a zvalil som sa na gauč. Zavrel som oči a započúval som sa do zvukov okolo seba. Okrem tikania hodínok odpočítavajúcich čas nebolo počuť vôbec nič. Ani hučanie áut, ani spev vtákov, naozaj nič. Nemal som predstavu, čo by som mal robiť. Zavolám ešte raz do jej firmy. Vzal som do rúk slúchadlo a začal vytáčať číslo, ale predstava, že sa mi opäť ozve to dievča, ma celkom odradila, takže som ho zase položil. Týmto som vyčerpal všetky svoje možnosti. Už mi zostávalo len nečinne čakať. Ona ma asi opustí, síce netuším prečo, ale *stať sa to môže*. Ale že by odo mňa odišla takto tajne, bez slova? To predsa nie je jej štýl. Keby sa Kumiko rozhodla so mnou rozísť, určite by sa mi snažila čo najpodrobnejšie vysvetliť príčiny, ktoré ju k tomu vedú. V tomto som si bol stopercentne istý.

A možno sa jej stalo nejaké nešťastie. Čo ak ju zrazilo auto a odviezli ju niekam do nemocnice? Leží tam v bezvedomí,

dávajú jej transfúziu. Pri tej predstave sa mi prudko rozbúchalo srdce. Ale veď v kabelke má vodičský preukaz, kreditné karty, adresár... Keby sa jej niečo také stalo, určite by mi zavolali z nemocnice alebo z polície.

Sadol som si na verandu a zahľadel sa do záhrady, ale vôbec som ju neregistroval. Pokúšal som sa o niečom premýšľať, ale nijako sa mi nedarilo udržať si myšlienky pohromade. Pred očami sa mi opakovane vynáral Kumikin chrbát, ako som ho zahliadol, keď som jej pomáhal do šiat. Do nosa sa mi stále znova a znova vracala vôňa parfumu za jej uškami.

Krátko po jednej zazvonil telefón. Vyskočil som z gauča a schmatol slúchadlo.

„Byt pána Okadu, prosím?“ Bol to hlas Malty Kanóovej.

„Áno, pri telefóne.“

„Tu je Malta Kanóová. Dovolila som si vám zavolať vo veci kocúra.“

„Kocúra?“ vyhrklo zo mňa mimovoľne. Ten mi medzitým úplne vyfučal z hlavy. Až ona mi ho teraz pripomenula. Mal som pocit, akoby sa tie veci okolo neho prihodili už veľmi dávno.

„Áno. No predsa toho kocúra, čo ho vaša pani manželka hľadala,“ vysvetľovala Malta Kanóová.

„Áno, už rozumiem, pravdaže,“ odpovedal som.

Malta Kanóová sa na chvíľu odmlčala, akoby bola medzitým čosi rozvažovala. Možno vycítila niečo z môjho hlasu. Odkašlal som si a preložil slúchadlo do druhej ruky.

Ozvala sa až po dlhšej chvíli: „Obávam sa, že sa nám vášho kocúra už nepodarí nájsť. Muselo by sa stať niečo celkom mimoriadne, aby to dopadlo inak... Je mi veľmi ľúto, ale myslím si, že bude lepšie, keď naňho zabudnete. Kocúr odišiel. A zdá sa, že sa už nikdy nevráti.“

„Niečo celkom mimoriadne?“ spýtal som sa, zase celkom vyvedený z miery. Ale odpoveď neprišla.

Malta Kanóová opäť dlho mlčala. Čakal som, kým konečne prehovorí, sústredene som načúval, cez slúchadlo ku mne však nedoľahol ani len náznak jej dychu. Už mi napadlo, či

sa telefón náhodou nepokazil, keď napokon predsa len prehovorila.

„Pán Okada,“ začala, „možno to vyznie netaktne, keď sa vás takto rovno spýtam, ale nepotrebovali by ste náhodou moju pomoc v nejakej inej veci?“ Touto svojou otázkou ma opäť zaskočila. So slúchadlom v ruke som sa chrptom oprel o stenu. Chvíľu mi trvalo, kým som zo seba vysúkal odpoveď.

„Zatiaľ je to všetko nejasné,“ povedal som. „Ešte nič presné neviem. Teraz o tom uvažujem. Podľa všetkého moja manželka odišla z domu a kamsi zmizla.“ Potom som Malte Kanóovej porozprával, že sa Kumiko včera v noci nevrátila domov a dnes ešte nedorazila do práce.

Malta Kanóová sa na druhom konci telefónu trochu zamyslela.

„Určite máte veľké obavy,“ povedala. „V tomto okamihu vám v tejto veci, žiaľ, nijako neporadím. Ale o nejaký čas sa iste všeličo vyjasní. Teraz nám zostáva iba čakať. Dobré viem, aké to musí byť pre vás ťažké, ale všetko má svoj čas. Je to ako s prílivom a odlivom. Na tom my nič nezmeníme. Keď nám je súdené čakať, musíme jednoducho počkať.“

„Milá slečna Kanóová, za nášho kocúra som vám skutočne zaviazaný a nijako by som vás nechcel uraziť, ale momentálne naozaj nie som schopný počúvať nejaké všeobecné reči. Viete si vôbec predstaviť, ako sa cítim? Som zúfalý. Úplne na dne. Trápi ma strašná predtucha. Nemám ani tušenie, čo by som mal urobiť. Chápete? Neviem si napríklad predstaviť, čo budem robiť, keď s vami dotelefonujem. Viete, čo teraz najviac potrebujem? Niečo konkrétne, hoci aj nepatrné a zdanlivo bezvýznamné. Rozumiete? Niečo, čo by som videl na vlastné oči alebo čo by som mohol chytiť do ruky.“

Na druhom konci sa ozval zvuk, akoby niečo spadlo na zem. Nebolo to nič ťažké, iba akoby spadla na drevenú dlážku mosadzná guľka. Potom nasledoval akýsi šuchot. Ako keď človek zloží hárok pauzovacieho papiera a uhladí ho medzi prstami. Prichádzalo to z miesta, ktoré nebolo od slúchadla

ani príliš ďaleko, ani príliš blízko. Malta Kanóová však týmto zvukom zrejme nevenovala nijakú zvláštnu pozornosť.

„Rozumiem. Čiže niečo konkrétne, áno?“ povedala pokojným hlasom.

„Áno, podľa možnosti *čo najkonkrétnejšie*.“

„Čakajte na telefonát.“

„Na telefonát, hovoríte? Ale to ja už čakám dávno.“

„Už o chvíľu vám zavolá osoba, ktorej meno sa začína na hlásku O.“

„A tá osoba bude vedieť niečo o Kumiko?“

„To vám neviem povedať. Hovorím to len preto, lebo ste chceli počuť nejaký konkrétny fakt a povedali ste, že to môže byť čokoľvek. A ešte niečo – zanedlho nastane čas, keď budú za sebou nasledovať dni s polovičným mesiacom.“

„S polovičným mesiacom?“ zahabkal som. „Myslíte tým mesiac, čo sa vznáša na oblohe?“

„Áno, ten. Mesiac, čo sa vznáša na oblohe. V každom prípade, pán Okada, musíte čakať. Iba čakať, to je všetko. Zatiaľ teda dovidenia,“ povedala Malta Kanóová a zložila.

Vzal som zo stola náš domáci telefónny zoznam a nalistoval si v ňom písmeno O. Kumikiným drobným úhladným písmom boli pod ním zaznamenané štyri mená, adresy a telefónne čísla. Ako prvé tam stálo meno môjho otca: Tadao Okada. Pod ním môj kamarát z vysokej školy Onoda, ďalej zubný lekár Ócuka a nakoniec Ómura – obchod s liehovinami v našej ulici.

Obchod s liehovinami som hneď vylúčil. Je od nás vzdialený asi desať minút, ale okrem toho, že si v ňom občas telefonicky objednáme prepravku piva a necháme si ju doviezť, nás s jeho majiteľom nič iné nespája. Ani zubár neprichádza do úvahy. Ja som si uňho dal asi pred dvoma rokmi opraviť zuby, ale Kumiko tam nebola ani raz. Odkedy sme sa vzali, Kumiko u zubára vôbec nebola. A s kamarátom Onodom som sa nestretol už roky. Po vysokej škole sa zamestnal v banke a po roku ho premiestnili do sapporskej filiálky, takže odvtedy žije na

ostrove Hokkaidó. V posledných rokoch sme si vymieňali najvyšš novoročné pozdravy. Nedokázal som si spomenúť ani na to, či som ho vôbec niekedy Kumiko predstavil.

Zostáva teda len môj otec. Že by s ním však Kumiko mala nejaký kontakt, to bolo úplne vylúčené. Odkedy zomrela mama a otec sa druhýkrát oženil, nestretol som sa s ním ani raz, ani sme si navzájom nepísali, ani netelefonovali. Takže Kumiko sa s ním nemala ako zoznámiť.

Pri listovaní v telefónnom zozname a prezeraní záznamov v ňom som si zrazu s prekvapením uvedomil, v akej úzkej spoločnosti sme sa s Kumiko pohybovali. Okrem praktického styku s kolegami z našich pracovísk sme žili utiahnutí, takmer bez kontaktov s inými ľuďmi.

Na obed som sa rozhodol uvariť opäť špagety. Niežeby ma k tomu dohnal hlad. Naopak, vôbec som nebol hladný. Len som nevládal nečinne sedieť na gauči a čakať na telefón. Musel som si vytýčiť nejaký cieľ, ktorý by ma nútil niečo robiť. Napustil som do hrnca vodu a postavil ho na plyn. Kým zovrela, pripravil som paradajkovú omáčku a k tomu som počúval vysielanie Rádia FM. Dávali Bachovu Huslovú sonátu. Skladba bola interpretovaná skvele, čosi ma však na nej znervózňovalo. Nevedel som, či príčina spočíva v interpretovi, alebo vo mne, teda v poslucháčovi, lepšie povedané v mojom momentálnom duševnom rozpoložení. Rádio som vypol a potichu som varil ďalej. Rozpálil som olivový olej, hodil naň strúčik cesnaku, nasypal tam nadrobno posekanú cibuľku a smažil ju, kým sa nezačala sfarbovať, potom som pridal pokrájané a scedené paradajky. Bolo celkom príjemné takto niečo krájať a smažiť. Poddávalo sa mi to, vydávalo zvuky a vône.

Keď voda v hrnci zovrela, posolil som ju a vhodil dnu za hrsť špagiet. Kým zazvonil časovač, nastavený na desať minút, poumýšľal som riad, ktorý prekážal vo výlevke. Napokon ležali hotové špagety predou mnou na tanieri, ale chuť do jedla sa stále nedostavila. Zjedol som ledva polovicu, zvyšok pu-

toval do koša. Zvyšnú omáčku som preliat do plastovej nádoby a odložil do chladničky. Ješť sa mi predsa nežiadalo od samého začiatku.

Prišlo mi na um, ako som kedysi čítal o mužovi, ktorý na niečo čakal a medzitým stále čosi vyjedal. Až po dlhom a úpornom rozmyšľaní som si konečne spomenul, že to bol Hemingwayov román *Zbohom zbraniam*. Hlavnému hrdinovi (jeho meno som zabudol) sa na člne horko-ťažko podarí utiecť cez hranice z Talianska do Švajčiarska a tam v nejakom malom mestečku čaká, kým jeho žena porodí, medzitým si ale každú chvíľu odsakuje do kaviarne naproti, aby si tam niečo vypil či zajedol. Dej románu som si takmer vôbec nepamätal. Spomínam si len na scénu takmer pred koncom, ako hlavný hrdina v cudzej krajine čaká na pôrod svojej ženy a medzitým hltá jedno jedlo za druhým. Zdalo sa mi, že ten výjav výborne vystihuje zúfalstvo situácie, asi preto sa mi tak zafixoval v pamäti. V jeho rozporení mi pripadalo literárne presvedčivejšie to, že človek dostane abnormálne veľkú chuť do jedla, než že sa mu od strachu zovrie hrdlo a nedokáže vôbec nič prehltnúť.

Lenže keď tu tak čakám v mliečnom dome, kým sa niečo stane, a iba civiem na ručičky hodín, na rozdiel od muža v tom románe nemám ani najmenšiu chuť do jedla. Pravdepodobne mi chýba jeho literárna realita. Pripadá mi, akoby som bol zakomponovaný do akéhosi nešikovne napísaného románu a teraz mi niekto vyčíta, že nie som reálny. A možno to tak naozaj je.

Telefón zazvonil pred druhou poobede. Okamžite som zdvihol slúchadlo.

„Byt pána Okadu, prosím?“ spýtal sa mužský hlas, ktorý som nepoznal. Hlboký, výrazný hlas mladého muža.

„Áno,“ odpovedal som trochu napäto.

„Hovorím, prosím, s pánom Okadom z Druhej ulice číslo dvadsaťšesť?“

„Pri telefóne.“

„Tu je Ómura, obchod s liehovinami. Ďakujeme vám, že využívate naše služby. Mohol by som vás, prosím, navštíviť teraz s vyúčtovaním?“

„S vyúčtovaním?“

„Áno, za dve prepravky piva a jednu džúsu.“

„Dobre, nech sa páči, som doma,“ povedal som. Tým sa náš rozhovor skončil.

Zložil som slúchadlo a skúsil som si spomenúť, či sa ten rozhovor nejako týkal aj Kumiko. Nech som si ho však premietal z akéhokoľvek uhla, bol to len krátky, vecný telefonát obchodníka s liehovinami kvôli vyúčtovaniu. Sedí to, pivo i džús som objednal ja a nápoje nám z obchodu s liehovinami aj dopravili. O pol hodiny predavač prišiel a ja som mu vyplatil peniaze za dve prepravky piva a jednu džúsu.

Mládenec z obchodu s liehovinami bol príjemný chlapík. Keď som mu odovzdal peniaze, s úsmevom mi vystavil účtenku.

„Pán Okada, počuli ste, že sa dnes dopoludnia stala pred stanicou nehoda? Dnes dopoludnia okolo pol desiatej.“

„Nehoda?“ zopakoval som zhrozene. „A stalo sa niekomu niečo?“

„Malé dievčatko, viete, zrazila ho cúvajúca dodávka. Je vraj ťažko zranené. Ja som tadiaľ prechádzal vzápätí potom, a viete, hneď zrána vidieť také niečo, to je hrozné! S malými deťmi to je nebezpečné. Pri cúvaní ich v zrkadle vôbec nevidíte, no nie? Poznáte tú čistiareň pred stanicou? Stalo sa to rovno pred ňou. Tam to je také neprehľadné, bývajú tam zaparkované bicykle, naskladané kartónové škatule a tak.“

Keď mládenec odišiel, nevydržal som už ďalej nečinne trčať v dome. Prišlo mi v ňom odrazu dusno, tmavo a tesno. Obul som sa a vyšiel som von. Dvere zostali nezamknuté, okná otvorené a v kuchyni svietilo svetlo. Cmúľal som citrónové cukríky a bezcieľne som sa motal po okolí. Ako som si však v hlave premietal rozhovor s predavačom z liehovín, napadlo mi, že v čistiarni pred stanicou máme už dosť dlho nevyzdvihnuté šaty. Kumikinu blúzku a sukňu. Lístok

od nich zostal síce doma, ale pôjdem tam a uvidím, pomyslel som si.

Mesto mi pripadalo trochu iné než zvyčajne. Ľudia, ktorých som míňal na ulici, mi pripadali neprirodzení, mechanickí. Pozoroval som ich tváre, každú zvlášť, a premýšľal som, čo sú zač, v akých domoch bývajú, akú majú rodinu, aký vedú život. Či spávajú okrem manželky alebo manžela aj s inými ženami alebo mužmi. Či sú šťastní alebo šťastné. Či si uvedomujú, že vyzerajú neprirodzene a mechanicky.

Pred čistiarnou ešte kruto svietili očividné stopy nehody. Na ceste ležala biela figúrka, ktorú tam kriedou nakreslili policajti, niekoľko nakupujúcich sa v hlúčku rozprávalo o nehode, v tvárach mali ľútostivý výraz. V čistiarni to však vyzeralo ako vždy. Povestný čierny rádiomagnetofón vyhrával dobre známú náladovú hudbu, v zadnej miestnosti hučala prastará klimatizácia a oblaky pary zo žehličky energicky fučali k stropu. Práve hrali pieseň *Odliv*. Harfa, Robert Maxwell. Napadlo mi, aké by bolo krásne zájsť si k moru. Predstavil som si vôňu pobrežia a zvuky trieštiacich sa vln. V mysli sa mi vybavili čajky i chuť správne vychladeného piva z plechovky.

Oznámil som majiteľovi, že som cedulku od šiat nechal doma. „Myslím, minulý týždeň v sobotu alebo v nedeľu, sukňa a blúzka.“

„Pán Okada, však? Pán Okada...“ opakoval majiteľ. Zalistoval v poznámkovom zošite. „Áno, áno, tu to máme: blúzka a sukňa. Ale tie si už predsa vyzdvihla vaša pani manželka, pán Okada.“

„Naozaj?“ nechcelo sa mi veriť.

„Včera ráno sa tu zastavila. Odovzdal som jej ich ja osobne, takže sa dobre pamätám. Mám dojem, že si po to skočila cestou do práce. Aj cedulku mala so sebou.“

Navedel som zo seba dostať ani slovo, len som mu civel do tváre.

„Spýtajte sa pani manželky. Je to určite tak,“ uistil ma majiteľ čistiarne. Potom si zo škatulky na pokladnici vytiahol cigarety, vsunul si ju medzi pery a pripálil si zapalovačom.

„Včera ráno?“ zapochyboval som. „Nie večer...?“

„Nie, ráno, tak okolo ôsmej. Vaša pani prišla celkom prvá, preto si ju tak dobre pamätám. To viete, keď príde skoro ráno ako prvá zákazníčka mladá pani, to má potom človek celý deň dobrú náladu, no nie?“

Vôbec som nevedel, ako sa zatvárať, môj vlastný hlas mi odrazu pripadal celkom cudzí. „Tak potom ďakujem. Nevedel som, že si to žena už vyzdvihla.“

Majiteľ prikývol, úkosom sa mi pozrel do tváre, zahasil cigaretu, z ktorej si potiahol len dva-tri razy, a už bol zase pri žehličke. Mal som pocit, že ho niečo na mne zaujalo. Akoby mi chcel niečo povedať. No napokon sa rozhodol radšej nič nehovoriť. Aj ja som sa ho chcel na všeličo spýtať. Napríklad ako Kumiko vyzerala, keď sem prišla, čo mala so sebou a podobne. Bol som však celý zmätený, mal som sucho v ústach a jazyk sa mi lepil na podnebie. Nutne som si potreboval niekam sadnúť a napiť sa niečoho studeného. O ďalších veciach dokážem premýšľať až potom.

Z čistiarne som zamieril do neďalekej kaviarne a objednal si ľadový čaj. Vnútri bolo príjemne chladno a okrem mňa tam žiadneho zákazníka nemali. Z malého reproduktora na stene sa ozývala skladba *Eight days a week* od Beatles, upravená pre veľký orchester. Myšlienky ma ešte raz zanesli k moru. Predstavil som si, ako kráčam bosý po pláži k brehu omývanému vlnami. Pláž je ako rozpálená pec, vietor prináša ťažkú vôňu mora. Zhlboka sa nadýchnem a pozriem na oblohu. Vystriem ruky a na dlaniach priam hmatateľne zacítim páľavu letného slnka. Potom mi už vlny chladivo omývajú nohy.

Rozhodne mi pripadalo zvláštne, že by sa Kumiko po ceste do práce zastavila v čistiarni a vyzdvihla si oblečenie. Veď potom by musela s čerstvo vyžehleným šatstvom na vešiakoch nastúpiť do preplneného vlaku a pri návrate z práce absolvovať to isté znova. Šaty z čistiarne by jej nesmierne prekážali, a navyše by sa jej práve vyčistené oblečenie úplne dokrčilo. Neviem si predstaviť, že by Kumiko, ktorá na svojom šatstve nezniesla najmenší záhyb či smietku, urobila čosi také nezmy-

selné. Bolo logické sa po veci v čistiarni zastaviť cestou z práce. A ak by to po práci nestihla, mohla tým predsa poveriť mňa. To, čo urobila, mohla urobiť len s jediným úmyslom: *Kumiko bola už vtedy rozhodnutá, že sa domov nevráti*. Akiste kamsi odišla len tak, s blúzkou a sukňou v rukách. Keď má toto so sebou, môže sa aspoň prezliecť, ostatné veci si dokúpi. Nosí pri sebe kreditnú a platobnú kartu. Má aj svoj vlastný, samostatný účet. Keď si zmyslí odísť, môže pokojne ísť, kam sa jej len zachce. A akiste nebude sama, ale s nejakým chlapom. Pretože okrem tohto predsa nemôže mať žiadny iný dôvod, aby odišla z domu.

Situácia bola vážna. Kumiko nechala všetky svoje šaty, všetky svoje topánky tu a zmizla. Oblečenie si vyberala veľmi starostlivo a rada, vždy ho udržiavala v dokonalom poriadku. Iste pre ňu nebolo jednoduché rozhodnutie zrieť sa všetkého a odísť iba v tom, čo mala na sebe. A vôbec nezaváhala – tak to aspoň mne pripadalo –, odišla len s blúzkou a sukňou v ruke. Nie, šaty boli pravdepodobne to posledné, na čo Kumiko vtedy myslela.

Sedel som v kaviarni zhrbený na stoličke, nepočúval som suchopárnu, na zaplakanie sterilnú hudobnú kulisu a skúsil som si predstaviť Kumiko, ako v rannej špičke nastupuje do preplneného vlaku so šatami z čistiarne zavesenými na drôtených vešiakoch v igelitových obaloch. Opäť sa mi v mysli vynorili šaty, ktoré mala včera, vôňa parfumu za uškom, dokonalá, hladká šija. Cítil som sa nesmierne unavený. Zdalo sa mi, že keď privriem oči, v tom okamihu sa kamsi prepadnem, podvedome sa prenesiem niekam úplne inam.